

AKČNÁ ROMANTICKÁ KOMÉDIA

RANDE NASLEPO

MAREK
ZÁKOPČAN

E

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

RANDE NASLEPO

Marek Zákopčan

Autor: © Marek Zákopčan
Korektúra: Elist s.r.o.
Obálka: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: © Elist s.r.o.
Rok vydania: 2017, prvé vydanie
Náklad: 2000 kusov

Všetky práva vyhradené. Nižaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

Dielo vzniklo s finančným prispením Literárneho fondu.

ISBN: 978-80-8197-011-5

„Muž má rád dve věci: nebezpečnost a hru.
A najradšej má ženy, pretože znamenajú najnebezpečnejšiu
hru zo všetkých.“

Nietzsche

Prvý krok: Podajte si inzerát!

„To je fakt skvelý nápad, oba palce nahor. Nahliadol som do budúcnosti a naozaj to všetkým úžasne pomohlo!“

Presne taká bola Filipova reakcia, keď mu jeho súrodenci oznámili, že bez jeho vedomia podali zaňho inzerát do zoznamky a dnes večer sa má stretnúť s vážnou záujemkyňou. Liezlo mu na nervy, ako sa mu všemožne snažia dohodiť tú či onú známu a on ich potom musí s ľútosťou odmietat'. Bol prekvapený bohatou zásobou ochotných žien, ktoré sa Marcela a Andrejovi darilo presvedčiť, aby s ním išli na rande. Spočiatku ich upodozrieval, že im za to platia, no toľko peňazí určite nemali. Rád by vedel, čo im o ňom nahovorili, no svoje fínty si zaryto nechávali pre seba. Nevedel však, čo ho žerie viac – či neustále zasahovanie súrodencov do jeho ľúbostného života, alebo jeho vlastné nároky, pre ktoré sa mu žiadna potenciálna partnerka nezdá dost' dobrá. Navyše sa čudoval sám sebe, že celé divadielko dávno nezatrhol a vždy sa napokon vybral na dohodnutú schôdzku.

Takisto ako teraz.

Nahováral si, že je to kvôli dotyčnej, ktorá tiež mrhá svojím časom, no kdesi v najtmavšom kútiku duše ticho dúfal, že by to konečne mohla byť tá pravá...

Teplý májový večer okrem prísľubu lásky a dobrej večere priniesol aj mokré chodníky po popoludňajšom daždi. Filip si chcel pred stretnutím prevetrať hlavu, preto išiel pešo, ale čoskoro to oľutoval. Zamračil sa pri pomyslení, že si zašpiní nové mokašiny. A potom sa zamračil ešte viac, keď si uvedomil, že už prešiel nejaký čas, odkedy vymenil tenisky za

slušivú obuv. Je to azda znamenie, že zabuchol dvere za mladost'ou? Zastal a zahľadel sa na svoj odraz v skle výkladu. Dokonalý účes, ani jeden krivý vlások, okuliare dodávajúce prísny vzhľad, hladko oholená tvár, postava rovná ako pravítko a neodmysliteľné tvídové sako (Marcela vravela, že v ňom vyzerá ako Mr. Bean, ale on sa radšej pasoval do roly neohrozeného a brilantného Roberta Langdona).

Pozrel na hodinky a zháčil sa. Mal by si pohnúť. Prudko vykročil a po niekoľkých krokoch do čohosi kopol. Po chodníku sa zo spadnutého téglika rozkotúľali mince a hneď nato ho zasiahol rozhnevaný krik.

V krytom vchode do zatvoreného papiernictva, na nízkom schodíku pred dverami sedel bezdomovec a nenápadne zbieral milodary. Až do chvíle, kým mu nejaký grobian agresívne nerozhádzal jeho zárobok. Prudko vstal a nazlostene sa naňho osopil. „Čo je s vami, človeče? Šak sa dívajte pod nohy, prebohaživého!“

Filip nevedel, čo skôr. Ospravedlniť sa, utíšiť bezdomovcov krik, alebo zbierať mince? „Nechcel som. Vôbec som si vás nevšimol.“

„No samozrejme, pánko sa nezníži pozrieť aj na nás naspodku!“

„Tak to nie je,“ zamračil sa Filip. „Bol som iba zamyslený.“

Bezdomovec sa pustil zbierať peniaze a popritom si stále čosi šomral. „Vyštafirovaný ako na ples debutantiek a bude sa tu na mňa vyvyšovať. Som sa to ja dočkal...“

Filip prehltoľ slová, čo sa mu drali na jazyk, a zohol sa, aby mu pomohol.

Bezdomovec však naňho prudko zamával. „Nechajte to tak! Už ste narobili toho dost'. Nepotrebujem vašu pomoc.“

Filip sa cítil trápne, ich zvada priťahovala pozornosť okoloidúcich. Rozhodol sa spor ukončiť a pohnúť ďalej. Nechcel meškať hneď na prvú schôdzku. Mohla síce byť

zároveň i poslednou, no džentlmen vie, že právo prísť neskôr prináleží dáme...

Vytiahol peňaženku a z nej dve bankovky, ani nepozrel aké. „Nech sa páči. Za... vzniknutú ujmu.“

Chlap naňho zazrel, no výraz sa mu razom zmenil pri myšlienke na rýchly prísun peňazí. „No-no... veď sa zas tak veľa nestalo,“ vzal si ponúkanú sumu a strčil si ju do vrecka.

Filip sa nemienil dlhšie zdržiavať. „Nechcel som,“ zopakoval. Rád by ešte čosi dodal, no slovná zásoba mu napodiv vypovedala poslušnosť. Nebadane pokýval hlavou a obrátil sa na odchod. O chvíľu incident pustil z hlavy, mal v pláne oveľa príjemnejšie veci.

Bezdomovec zamračene sledoval jeho odchod. Neznášal takých povýšeneckých fičúrov. Aj tento naňho určite zabudol v momente, ako sa mu otočil chrbtom.

Možno nastal čas, aby jemu aj ostatným ukázal, že nie je iba nevyžiadanou príťažbou.

Rýchlo zozbieral rozutekané mince a pobral sa za tým uponáhľaným švihákom.

Lea sa vyčerpane oprela o stenu a snažila sa chytiť dych. Od námahy ju pichalo v boku, hrdlo mala vyschnuté, no najhoršie bolo vedomie, že nesmie poľaviť. Musí ísť ďalej, kým si nebude istá, že sa Bohdana zbavila.

Nohy ju však neposlúchali. Hoci rozum jej kázal vzchopiť sa a pokračovať, telo to zásadne odmietalo. Potrebovala si aspoň na chvíľu odpočinúť a dať sa dokopy. Z bytu odišla narýchlo, cítila sa špinavá a páchla od potu. Ani nechcela vidieť, ako vyzerá...

Vošla do najbližšej reštaurácie a nepozorovane prešla popri barovom pulte na toalety. Hodila na seba zbežný pohľad v zrkadle a zhrozene zaúpela. Zamkla sa v kabínke, zložila záchodovú dosku a sťažka sa posadila. Skryla si tvár do dlaní a v tichu, ktoré narúšalo len vírenie klimatizácie, zbierala po-

sledné kúsky rozvahy.

Prečo sa muselo všetko tak zrasane skomplikovať? lámala si hlavu. Obviňovala z toho osud, život a nepriaznivé okolnosti, no dobre si uvedomovala, že ju sem dostala jej vlastná hlúposť a naivita.

Musí si nájsť úkryt a v tichosti vymyslieť, ako vybrádnut' z tejto prekérnej situácie. Bez peňazí a dobrých kontaktov sa však jej predstavy len ťažko stanú realitou. Do riti! Nahnevane udrela do steny kabínky, čím si síce privodila bolesť, ale aspoň sa jej trochu uľavilo.

Vyšla k umývadlám a pustila vodu. Bola studená, ale osviežujúca. Vydrhla si ruky i tvár a sotva venovala pozornosť žene, ktorá prešla popri nej. Až keď sa zabuchli dvere na kabínke a zazvonil telefón, Lea zdvihla hlavu.

„Ahoj, nemám veľa času...“ vravela neznáma. „O chvíľu sa mám stretnúť s jedným chlapíkom... Nie, neviem, len sme si písali na nete. Dúfam, že to nebude nejaký úchyl...“

Lea prevrátila oči. Neskrývane Ťutovala ženy, ktoré sa nechali obalamutiť sladkými rečičkami slabochov číhajúcich na nešťastné obete. Po niekoľkých drinkoch a chutnej večeri im ružové okuliare nedovolia vidieť pravdu a nasledujúci deň si uvedomia, že naleteli dravcovi, ktorému išlo iba o jedno. Kam sa vytráca sebaúcta?

„Jasné, ak sa mi niečo znepečí, okamžite padám... Ak neklamal, je to celkom sympoš... Blondák, vraj vysoký...“ Žena chvíľu počúvala, potom sa nahlas rozosmiala. „Nikdy nevieš... možno sa ráno prebudím v cudzej posteli!“

Lea sa vystrela a zahľadela na svoj zrkadlový obraz. Nevníkala však unavené oči, zlepené vlasy ani ovisnuté kútiky úst. Na krátku chvíľu zahliadla záchranné koleso. Dočasnú únikovú cestu, ktorá bola natoľko šialená, že by mohla byť uskutočniteľná. Stojí to za to, minimálne sa dobre naje... Samozrejme, ak sa ten „chlapík“ nezachová ako grobian a večeru pekne-krásne zacvaká, ako sa patrí.

Ozvalo sa spláchnutie a krátko nato sa vedľa nej postavila vysoká červenovláska, ktorá s ňou nemala absolútne nič spoločné.

Teraz alebo nikdy!

„Ehm,“ odkašľala si Lea neisto, „prepáčte, vy ste tá osoba, čo má dohodnuté rande cez inzerát?“

Žena si ju pátravo premerala.

Lea vedela, že nepôsobí dôveryhodne, a rozhodla sa využiť to vo svoj prospech. Život ju naučil, že si nemá nechať ujst' ani najmenšiu šancu. Najmä keď sa jej núka na zlatom podnose.

„Je mi to nepríjemné,“ pokračovala a uhýbala pohľadom, „no pán, s ktorým ste sa mali stretnúť, ma sem poslal...“

„Vysypte to,“ súrila ju neznáma, keď sa odmlčala, akoby hľadala vhodné slová.

„Prišiel skôr než vy a zahliadol vás ísť na vecé... Nechcel, aby ste sa cítili nepríjemne... Odišiel a mňa poslal povedať vám, aby ste naňho nečakali.“

Žena sa zhlboka nadýchla a vypustila z úst nadávku, pri ktorej Lea povytiahla obočie. Nuž, aj ju by zrejme vytočilo, keby sa toľko fintila a potom ju objekt záujmu poslal do... domov. Teda, aspoň teoreticky.

Lea mala pocit, že povedala dost'. Ešte raz vrhla na ryšavku ospravedlňujúci pohľad a vyšla von.

Keď mala istotu, že žena je preč, posadila sa k stolu s dobrým výhľadom na vchod.

Čašníka, ktorý jej priniesol jedálny lístok, požiadala o pohár vody. Zdôverila sa mu dokonca aj s tým, že čaká na partnera. Objednajú si spolu.

Pohodlne sa oprela, žalúdok mala ako na vode. Využije všetok svoj podvodnícky talent. Možno sa jej podarilo zničiť šťastie dvoch ľudí, ktorí by v sebe za iných okolností našli zaľúbenie, no čo človek neurobí pre vlastné dobro?

Filip sa cestou zastavil v neďalekom kvetinárstve a do reštaurácie vstupoval s pekne upravenou červenou ružou. V mysli sa mu pritom vybavila pamätná scéna z filmu *Smiem prosiť?* s Richardom Gereom, keď hlavný hrdina stúpa po eskalátore v ústrety žene svojho života. Ktovie, či aj tá jeho neznáma bude krásna, inteligentná, vtipná a šarmantná ako Jennifer Lopezová?

Alebo bude nebudaj neupravená, zničená a bude pôsobiť nepokojným, nervóznym dojmom ako žena, na ktorej mu práve spočinul pohľad? Sedela pri stole uprostred jedálenskej časti a keď ho zbadala... spýtavo sa postavila a zľahka mu zamávala. Obzrel sa, ale okrem neho nikto iný nevošiel. Rýchlo sa rozhladol po celej reštaurácii, ale ona bola jediná, kto mu venoval pozornosť.

Táto nízka tmavovláska, čo vyzerá, že práve odbehla maratón, má byť tou vysokou prít'azlivou ryšavkou, ktorej fotky mu ukazovali súrodenci?

Hoci na krátky okamih pocítil túžbu nebadane zdupkať, nebolo v jeho povahe utekať z bojiska. Vystrel sa a vykročil k nej.

„Ahoj,“ pozdravil ju s úsmevom a podal jej ruku. „Ja som Filip.“

„Lea,“ opätovala mu stisk a nahla sa k nemu, aby ho pobozkala, no on jej druhou rukou vnútil ružu a zamotali sa v trápnych nesúrodých pohyboch.

Filip sa zamračil. „Lea? Nevoláš sa Simona?“

Viditeľne zbledla a vtom mu napadlo, či sa predsa len nepomýlil.

Krátko sa zasmiala. „To je len moja prezývka na zoznamke.“

„Ako vidím, meno nie je jediné, čo sa líši od skutočnosti,“ poznamenal.

Opäť ten nervózny smiech. „Každý o sebe tak trochu klame, no nie? Alebo mi chceš povedať, že ty si bol vo svo-

jom profile celkom úprimný?“

To jej nemohol potvrdiť, keďže obsah jeho stránky bol plne v Marcelinej a Andrejovej kompetencii. „Máš pravdu. Ale nepostávajme tu, nech sa páči.“ Džentlmensky jej prisunul stoličku a kývol na čašníka, aby priniesol vodu pre Lein kvet. Spolu s ňou im podal aj jedálne lístky.

„Tak... Povedz mi niečo o sebe.“

Lea sa pomrvila. „Je toho toľko, kde začať?“ zasmiala sa. „Čo by si chcel vedieť?“

Pokrčil plecom. „Len bežné veci – kde pracuješ, aké máš záľuby, čo máš rada... prístup k bankovému účtu stačí až po večeri.“

Filip bol zvyknutý, že ženy sa na prvom rande snažili vytvoriť o sebe čo najlepší obraz, priam sa predháňali v tom, aby zapôsobili. No Lea akoby to mala celkom na háku. Ako by sa prišla len najesť a po nutnej zdvorilostnej konverzácii odíde domov a spokojne zaľahne do postele.

Zarážalo ho to, a ak si mal priznať pravdu, aj iritovalo. Nie je azda pre ňu dost' zaujímavý?!

Lea si odpila z vody, aby získala trochu času a upokojila rozbúrenú myseľ.

Pripadala si ako totálna hlupaňa. Nestávalo sa jej často, aby tak vybočila z vytýčeného smeru. Čo je snáď nejaká amatérka? Tento chlap nebol o nič menej naivný, ľahkovážny terč ako mnohí iní pred ním. Čo na tom, že je prít'azlivý, na pravom líci sa mu pri úsmeve tvorí rozkošná jamka a jeho hlas jej rozochvieva vnútro?

Musí sa vzchopiť!

„Som akademická maliarka,“ povedala s istotou. „Mám dvadsaťpäť rokov, mám rada dobrú hudbu, no neznášam operu. Rada čítam, korčuľujem a pečiem.“ Dve veci z toho boli pravdivé.

Takže umelkyňa, blysko Filipovi hlavou. To by vysvetľovalo jej nedbalý vzhlad.

„Aký je tvoj obľúbený žáner?“

„Samozrejme, že romantika,“ odvetila bleskovo. V skutočnosti nemohla vystáť príbehy o vzťahoch a otrepanej nevere. Čítať o tom, akí sú chlapi nemožní, ženy utrápené a okná v byte špinavé, považovala za bohapustú stratu času a duchaprítomnosti. Filip si však zaslúži aspoň zachovať dobrý dojem. Keby mu vyjavila pravdu, prevrhol by stoličku a utekal kadeľahšie. A kto by potom zaplatil za večeru?

„Môžem vidieť tvoje obrazy aj v niektorej galérii?“ nadhodil zvedavo.

„Prirodzene. No, momentálne vlastne ani nie, pretože len pred pár dňami skončila moja posledná výstava.“

„Aké obrazy si vystavovala?“

„To ani nestojí za reč,“ mávla nadnesene rukou, „samé abstraktné čmáraniny, veď to poznáš. Nič nehovoriace čiary a šmuhy, za ktoré prachatí blázni zaplatia majland, lebo v tom vidia hlbší zmysel,“ rozosmiala sa.

„Aj ja vlastným niekoľko podobných čmáranín.“

„Aha,“ zvažnela.

„Možno by si mi mohla namaľovať nejaký obraz. Si drahá?“

Lea uvažovala, či by ju jeho otázka nemala uraziť. „Keď sa to tak vezme, ani nie. Niekedy si pripadám až príliš lacná.“

Filip spýtavo nadvihol obočie, ale nereagoval na to.

Podišiel k nim čašník s otázkou, či si už vybrali.

Filip videl, že Lea váha, preto prehovoril ako prvý. „Poprosím paradajkovú polievku, grilovanú bravčovú panenku a červené víno. Značku nechám na vás, prekvapte ma,“ vrátil menu s úsmevom čašníкови.

Lea ani nezdvihla pohľad od lístka, len začala diktovať. „Ako predjedlo konfitovaný bravčový bôčik v portskom víne s cibuľovým džemom, ďalej slepačí vývar s mäsom a domácimi rezancami, teľacie kolienko na lesných hríboch so ze-

miakovými šúľancami, caesar šalát s kuracím mäsom a čokoládový koláč ako dezert. Ďakujem.“

Mladý čašník sa ešte otočil k Filipovi, či náhodou nechce niečo pridať k svojej objednávke, ale keď sa len znovu usmial, odišiel.

„Máš dobrý apetít,“ podotkol Filip. Nemyslel to ako kritiku, len konštatoval fakty. Páčilo sa mu, že Lea sa nebojí telu dopriať koláč chutí. Hoci mala na sebe neforemné oblečenie, aj tak bolo zjavné, že jej postava sa netrápi zlým metabolizmom. Už pri prvom pohľade na ňu vnútorným radarom zachytil vábivé krivky. Nerozumel, prečo ich skrýva. Čo ak je to z jej strany celé iba test? Možno sa naschvál správa, akoby vôbec nebola na prvom rande, aby odhalila jeho reakcie. Štvalo ho, že sa v nej vôbec nevyzná!

Leu premkol krátky, ale veľmi rýchlo pominuteľný záblesk viny. Zaumienila si, že mu to nejako vráti. Zistí, kde Filip býva, a pošle mu ďakovný list. Alebo zaňho uprace vchodový priestor, vyvenčí mu psa, jednoducho mu oplati jeho dnešnú ústretovosť a vynahradí stratu, ktorú vďaka nej utrži. Znovu sa napila.

„Dobré jedlo je ďalšia položka na mojom zozname obľúbených vecí. Tak. Teraz si na rade ty,“ oprela sa a skúmavo sa naňho zahľadela.

Svetlohnedé, takmer blondšavé vlasy mal chlapčensky rozstrapatené, ale nepôsobili neupravené. Výrazné líčne kosti a ostrá brada mu dodávali mierne povýšenecký výraz, no vejáriky vrások okolo usmiatej modrých očí svedčili zas o jeho veselej náture. Padol jej do oka hneď, ako vošiel do reštaurácie a ani poriadne nezauvažovala, či je skutočne tým mužom, ktorého očakávala. Odrazu sa postavila a zamávala naňho. Asi nebola pri zmysloch.

„Som na voľnej nohe, tiež sa venujem tvorivej činnosti,“ vravel Filip. „Aj ja rád čítam, no nemám vyhranený žáner. Zaujímam sa o históriu, veľa cestujem, spoznávam nových

ľudí... A hrám amatérsky na saxofóne.“

Bože, to je suchár, napadlo Lei. Veľký fešák, ale strašný suchár.

Filip uvažoval, ako rozprúdiť konverzáciu a vyvolať na jej tvári úprimný úsmev. Celé stretnutie mu pripadalo škrobené, silené a neprirodzené. Vôbec neplynulo s ľahkosťou a čo bolo horšie, nenapadali mu žiadne zaujímavé témy na rozhovor. Rozum mu vypovedal poslušnosť. Inokedy by mu to neprekážalo, mávol by nad tým rukou a časom na nevydarené rande zabudol. Vynadal by Andrejovi a Marcele a dôrazne ich požiadal, nech ho nechajú na pokoji, hoci by vedel, že je to márne. No čosi ho pobádalo, aby sa nevzdával, že Lea je ako Pandorina skrinka, čo vydá svoje tajomstvá až po otvorení.

„Už si niekedy absolvovala rande cez internet?“ opýtal sa.

„Nie, toto je moja premiéra,“ priznala bez obalu. „A ty?“

Krátko sa zasmial. „Už to ani nepočítam.“ Uvedomil si, ako to vyznelo, preto rýchlo dodal: „Niežeby som bol ľahotník alebo nedajbože nejaký deviant. To len moji súrodenci si myslia, že keď našli tých pravých životných partnerov, oprávňuje ich to miešať sa do môjho ľúbostného života.“

Zdalo sa, že konečne vzbudil jej záujem. „Takže si tu vlastne z donútenia?“

„Znie to síce strašne, ale áno. No nič proti tebe nemám, naozaj!“ ponáhlal sa ju ubezpečiť. A zároveň mu došlo, že ju možno už nikdy neuvidí, a teda nemá dôvod pretvarovať sa. „Ak mám pravdu povedať, si príjemným prekvapením.“

„Skutočne?“ spýtala sa neveriacky. „Prešla asi štvrt'hodina, ale najradšej by som išla do kuchyne pomôcť kuchárovi, aby bolo jedlo čím skôr hotové.“

Rozosmial sa. Jej veta, hoci preňho vôbec nevyznela lihotivo, vystihla jeho zmiešané pocity a uvoľnila atmosféru.

„Prezrad' mi, čo ťa viedlo k reagovaniu na môj inzerát?“ vyzval ju.

Lea zaváhala. Zvuk jeho smiechu jej ešte stále rezonoval v ušiach, bol nákazlivý a Filip pritom vyzeral ešte prít'azlivej-

šie. Jeho otázka ju zastihla nepripravenú. Už niekoľkýkrát si v duchu vynadala za svoju nedôslednosť. „Tvoja fotka. Upútali ma na nej tvoje oči.“ Podobnou triviálnosťou určite nič nepokazí.

Filip sa zamračil. „Pokiaľ viem, súrodenci tam moju fotku nedali.“

Tak možno pokazi... „No dobre,“ zasmiala sa, „chcela som ťa len podpíchnúť. Lebo naozaj neviem, ako ti odpovedať. Mala som slabú chvíľku, otvorila som si stránku pre nezadaných a klikla na prvý inzerát. To je všetko.“

„Neviem, či sa nemám náhodou uraziť,“ podotkol, „keď viem, že som len dôsledok náhodného výberu.“

Mykla plec, akoby jej to bolo jedno. „Radšej to, ako byť ignorovaný, no nie?“

Už to netrvalo dlho a čašník im priniesol jedlo. Popriali si dobrú chuť. Počas jedenia veľa nerozprávali, Lea si vychutnávala každé sústo a Filip mal aspoň čas utriediť si myšlienky.

„Bolo to skvelé,“ vydýchla Lea, keď zhltnula posledný kúsok bohatej večere. Spokojne sa oprela a slastne privrela oči.

„Som rád, že ti chutilo,“ pousmial sa Filip.

„Ďakujem,“ opätovať mu úsmev. „Už dávno som sa tak dobre nenajedla.“

„Môžeme si to niekedy zopakovať,“ nadhodil, a aj keď to znelo skôr ako galantná fráza, myslel to úprimne.

Lea na to neodpovedala. Rada by ho uistila, že sa s ním opäť zide, no realita klopala na dvere. Ešte nedávno zvažovala, že sa vytratí zadným východom alebo utečie cez okno na toaletách, ale rozhodla sa hrať svoju rolu až do konca. Do peknej, slušnej rozlúčky, s poďakovaním a letným bozkom na líce.

„Páčia sa mi ženy s apetítom.“

Mykla plec. „Je to len jedlo. Sú aj iné spôsoby, ako zhodiť pár kíľ, než hladovaním. No musím uznať, že diéty majú aj svoje nesporné výhody, napríklad v partnerskom

živote.“

„Nerozumiem. Aké?“

„Ak by chcela, povedzme, žena zistiť, či má jej muž milenku, položí pred neho dve jedlá – jedno ťažké a vysoko kalorické, druhé ľahké a zdravé. Ak milenku nemá, bude mu jedno, ako vyzerá...“

Filip sa zasmial.

Lea skontrolovala čas. „Asi sa už rozlúčime, čo?“ Vzápätí sa zháčila. „Prepáč, nechcela som... Neprišla som sa len najesť...“ *Ale aj napiť a trochu si oddýchnuť...*

„To je v poriadku. Chápem.“

Nechcela, aby chápal. Zatúžila, aby ju presviedčal, nech sa neponáhľa, že má čas, veď ju doma nik nečaká a vlastne ani nemá kam ísť...

Ticho si vzdychla. Zrak jej zabľúdil k oknu a dych sa jej zastavil. Po ulici prechádzal Bohdan a pátravo sa rozhliadal.

Hľadá ma!

Bez rozmyslu sa zosunula zo stoličky a vliezla pod stôl, aby ju náhodou nezbadal.

Filip nechápavo zíval pred seba. Tam, kde ešte pred sekundou bola Lea, teraz zívalo prázdne miesto. Zohol sa a nadvihol obrus.

„Si v pohode?“ opýtal sa.

Lea kľáčala na štyroch a keď na nej spočinul Filipov pohľad, tvárila sa, že niečo hľadá. „Spadla mi... náušnica.“

„Ako vyzerala?“ sklonil sa, aby jej pomohol.

„No, veď vieš... malá, zlatá...“

„Ukáž mi druhú.“

Lea otočila hlavu.

„Žiadnu náušnicu nemáš,“ zamračil sa.

„Čože?“ vykričkla neveriacky. „Stratila som obe? Ach, nie!“

Filip jastril, ako mohol, no nikde nevidel ani kúsok zlata.

„Čert aby to vzal!“ zahrešila Lea a súkala sa von. Postavila

sa a chcela si uhladiť vlasy. Nevšimla si však okoloidúceho čašníka a rukou vrazila rovno do taniera, ktorý niesol.

Mladík od ľaku takmer vyskočil z kože. Pustil aj tanier v druhej ruke a oba sa s treskom rozleteli po zemi.

„Panebože, prepáčte!“ ospravedľňovala sa Lea chvatne, keď sa čašník strápene pozeral na vzniknutú spúšť.

Videla na ňom, že by najradšej vypustil z úst nejakú šťavnatú nadávku, no nemohol.

„Škodú nahradím,“ prišiel na pomoc Filip. „Prosím vás, ospravedľňte sa v našom mene host'om, čo si to jedlo objednali, a pripíšete mi ho na účet.“

Čašník naňho vďačne pozrel, čosi zamumlal a odišiel po veci potrebné na upratanie neporiadku.

„Pôjdeme?“ obrátil sa Filip k Lei.

Cestou sa Filip zastavil pri barovom pulte, zaplatil účet a vytiahol mobil, aby zavolať taxík.

Lea úzkostlivo hľadela na presklené dvere. Je Bohdan stále nablízku? Sledovala postavy vonku a srdce jej tĺklo ako o závod. Zazdalo sa jej, že ho znovu zbadala. Dopekla!

Filip si odložil výdavok do peňaženky a keď sa obrátil, Lea postávala za vysokou palmou vedľa baru. Neisto si odložil peňaženku do vnútorného vrečka kabáta. „Čo tam robíš?“ opýtal sa.

Lea sa pustila obdivovať čnejúce palmové listy. „Snažím sa zistiť, aký je to druh. Vieš, prečo sú také krásne zelené?“ nadhodila konverzačne.

„Neviem.“

„Ani ja.“

Filip na ňu mlčky civel. Čo sa jej odrazu porobilo? Bolo to s ňou ako na hojdačke. Spočiatku mal chuť zdupkať, potom sa mu zapáčilo jej osobité čaro, a teraz by ju najradšej odviezol na psychiatrické vyšetrenie. Hľadanie neexistujúcej náušnice, rozruch v jedálenskej časti, postávanie za okrasným porastom – je tá žena duševne v poriadku? Začínal o tom

pochybovať. A škrelo ho to.

Uvažoval, že ju pozve ešte na pohárik pred spaním, no ten nápad už zavrhol. Možno je len dobre, že sa s ňou o pár minút rozlúči. Andrejovi a Marcele podá podrobnú správu a bude si vychutnávať každú sekundu, keď sa mu budú ospravedlňovať za to, čo spôsobili.

„Môžeme ísť?“

„Iste,“ usmiala sa.

Vyšli pred reštauráciu. Mierne sa ochladilo, no teplota bola stále príjemná.

„Ďakujem za spoločnosť,“ povedal Filip. „Bolo to... zaujímavé.“

„Aj ja ďakujem. Skvelý výber reštaurácie. Dúfam, že som nenarobila priveľkú šarapatu.“

„Nie, nie, určite sú na podobné situácie zvyknutí,“ ubezpečoval ju nepresvedčivo. Vtom mu čosi napadlo. „Prepáč, ani som sa neopýtal, kde bývaš. Najprv zjždeme k tebe, nech mám istotu, že si prišla domov v poriadku...“

„Netreba, nerob si starosti,“ mávla rukou. „Mám to pár minút pešo. Naozaj.“

Jej byt bol posledné miesto, kde by sa teraz chcela ukázať.

Pri rozlúčke väčšinou Filip vytiahol otrepané frázy o tom, ako by si to mohli zopakovať, alebo si vypýtať jej číslo, na ktoré nikdy nezavolá, ale teraz mu akosi nešli na jazyk. Hľadel na vysvietenú ulicu a vyzeral taxík. A Lea naňho tiež pôsobila dojmom, že by chcela čím skôr utiecť. To bol až takým zlým spoločníkom?

Napriek tomu mal pocit, že akonáhle sa s ňou rozlúči, už nikdy ju nestretne, a pri tom pomyslení ho, ktovieprečo, prepadla ťažoba. Nevyznanal sa sám v sebe.

Lea by rada povedala niečo pekné na rozlúčku, no nič jej nenapadlo. Slová vďaka za večeru jej pripadali trápne a čokoľvek aspoň trochu romantické by vyznelo neúprimne.

Taktne mlčala a zrakom sledila po okolí. Dúfala, že Bohdan je už dost' ďaleko na to, aby sa jej posledné chvíle s Filipom zaobišli bez nepríjemností.

Prišiel Filipov taxík.

„Tak, ešte raz ďakujem a... dobrú noc,“ spojila pred sebou ruky a usmiala sa.

„Rád som t'a spoznal. Dávaj na seba pozor,“ naklonil sa k nej a pobožkal ju na líce.

Skôr ako si Lea stihla vychutnať Filipovu blízkosť, ustrnula, keď v postave na opačnej strane ulice spoznala preklínaného Bohdana.

Nechýbalo veľa a bol by ju zbadal.

Natiahla sa poza Filipa a otvorila zadné dvere na aute.

„No šup-šup, nasadaj!“ súrila ho a strkala dovnútra.

Zmätený Filip sa podvolil jej naliehaniu a nechápavo hľadel, ako sa votrela k nemu na sedadlo. Zabuchla dvere a povedala šoférovi, aby vyrazil.

„Čo...?“ Filip sa na viac nezmohol.

Lea mu síce odpovedala, no dívala sa kamsi cez neho. „No tak dobre, nechcela som ísť s tebou domov, ale prehovoril si ma. Nemám to vo zvyku, no aj ty si mi sympatický. Strávim s tebou noc.“

Filip sa nestačil čudovať, akým smerom sa večer uberal. Ani sa nenazdal a už sedel v taxíku so ženou, ktorú ledva poznal, ktorá sa mu votrela do bytu a ktorej sa tak trochu bál. Netušil, či to spôsobilo vypité víno, alebo túžba zistiť, nakoľko sa jeho predstavy o Leinej dokonalej postave zhodujú s realitou, no proti jej razantnému postupu neprotestoval.

Nechal ju vojsť prvú. Potichu zatvoril dvere a zapol svetlo. Trochu ho stlmil, aby navodil intímnejšiu atmosféru. Trojizbový byt bol súčasťou novostavby, bol priestraný a moderne zariadený. Kuchyňa bola od obývacej časti oddelená barovým pultom, pod oknom sa vynímal jedáľenský stôl